

Luku 5. Uuden ajan alku ja tuho Ajanpyörä oli pyörähtänyt jo hyvän tovin eteenpäin, edellisistä tapahtumista. Tapaamme "Oudoista Valehtelijoista Kamalimman" eli tuttavallisemmin Ouvakan istumassa yksin Järjenvalon kaupungin porttien ulkopuolella, hän ei näytä lainkaan onnelliselle, mitä onkaan tapahtunut ja miksi hän istuu porttien ulkopuolella eikä kaupungissa ? Keskipäivn aurinko kuumottaa Ouvakan paljasta päätä ja saa sen näkyvästi höyryämään, hän istuu ja mutustaa vähää ennen porttien ulkopuolella olleesta myyntikojusta varastamaansa hedelmää ja muistelee mennyttä. Ouvaka oli jäänyt lopulta täysin yksin Gerdonimaan, seuranaan vain lemmikkirottansa Fran. Yksi toisensa jälkeen Gerdoniman asukkaat olivat kasanneet tavaransa nyytteihin ja lähteneet toivomatkalle Järjenvalon kaupunkiin, paremman elämän toivossa. Aikansa kierretyään Gerdoniman autioituneita katuja ja turhaan seuraa etsien ja suuhunpantavaa, oli Ouvakakin lopulta taipunut ajatukseen lähteä pois. Aikansa autiomaassa harhailtuaan hän kuin johdatusesta oli kohdannut tiellä pienen ja erikoisen seurueen. Seurue oli liikkeellä pienillä vankkureilla, jotka oli kasattu täyteen erikoisia pulloja, kippoja ja uskomattoman määrän sulkakyniä ja liitutauluja. osaan niistä oli kirjoitettu kiivaita sanoja osa oli edelleen tyhjinä, ne roikkuivat suloisessa epäjärjestyksessä pitkin vankkurin kylkiä. Ouvaka katseli uteliaasti hitaasti lähestyvien vankkureiden kyyryssä ajavaa, noidan näköistä vanhempaa naista, siirtyi sitten kohteliaasti sivuun tiellä, jotta vankkurit pääsisivät ohitse. Kuitenkin pienen matkaa ohi mentyään, vankkurit pysähtyivät äkisti nytkähtäen. Ajaja hypähti kankeasti alas kuskinpukilta , pudisteli tomua tummista vaatteistaan ja loi katseen Ouvakaan. Se katse oli täynnä silkkaa pahantahtoisuutta ja kylmyyttä, hän avasi suunsa ja kysyi narisevalla ja kärttyisellä äänellä Ouvakalta, kuka tämä oli, mistä tuli ja minne oli menossa? Ouvakan taskussa nukkunut Fran-rotta heräsi tähän ääneen ja se kurkisti varovasti nähdäkseen miltä näytti epämiellyttävän äänen omistaja, nähtyään kuka puhui se vingahti pelästyneesti ja painui kiireesti takaisin taskunpohjalle. Ouvaka kiittolisena siitä että, vihdoi sai edes jonkinmoista juttu seuraa, auliisti kertoi olevansa matkalla jonnekin ei tosin itsekään tiennyt minne, esitteli itsensä ja Franin. Vanhan noidan näköinen nainen katseli Ouvakaa päästä jalkoihin lievästi kiinnostuneena, sitten hänen silmissään välähti ja hän maireasti hymyillen kutsui Ouvakan matkaansa, hän tarjosi juotavaa ja syötävää vankkureista ja nälkäinen Ouvaka otti kiittolisena tarjouksen vastaan ehtien jo hekumoida ajatuksella makkaroista, jotka olivat ehdottomasti hänen suurinta herkkuaan. Istuessaan kuskinpukilla ja odotellessa naisen palaluuta takaisin ruokien ja juomien kanssa hän kuunteli kuinka kovaäänisesti sadatellen nainen kolisteli ja penkoi jotakin vankkureiden sisäosissa. Lopulta nainen palasi ja heitti nyytin Ouvakan syliin ja iski erikoisen ja ison pullon täynnä nestettä Ouvakalle käteen sanoen : "Syö ja juo , meillä on edessä pitkä matka". Syljen jo erittyessä Ouvakan ahnaaseen suuhun, hän alkoi vankkureiden nytkähtäessä väsyneen kaakin vetämänä liikkeelle, purkaa ruokanyyttiä. Siinä hän tyrmistyneenä istui kädessään pala vanhaa ja homeista leipää ja raaka peruna, hän katseli annettua evästä hämmentyneenä ja vingahti "Eikö makkaraa ? Eikö edes kalaa?" Nainen nykäisi niin äkisti suitsista että, vanha kaakki rukka hirnahti suupielissään tunvasta kivusta johtuen ja äkkipysäys oli pudottaa Ouvakan alas pukilta. Nainen käänsi kylmän katseensa kohti Ouvakaa ja jyrähti : "Minun seurassani ei syödä lihaa, ei mitään lihaa, minä olen suojelijoista suurin, minä suojelen eläimiä. ja jos tämä ei sinulle sovi senkun hypäät alas ja jatkan yksin matkaasi kävellen." "Anteeksi.." vingahti Ouvaka ja alkoi hiljaksen nakertaa kuivaa leipää ja purra raakaa perunaa kuorineen, vankkurit jatkoivat matkaa hiljaisuuden vallitessa. Pian vankkureista kömpi esiin ensin yksi laiha ja takkuinen kissa, sitten toinen ja kolmas, ne asettuivat naisen hartioille ja niskantaakse seuraamaan matkan tekoa. Ouvaka ojensi kätensä silittäkseen yhtä kateista, mutta sai vastaansa terävät kynnet ja jumalattoman sähinän. Silloin

nainen puhui jälleen pitkän hiljaisuuden jälkeen. "ne eivät pidä vieraista" hän sanoi, "Ne valitsevat itse seuransa tai sitten eivät valitse". Ouvakan teki mieli kysyä mikä naisen nimi oli ja hetken sitä aprikoituaan Ouvaka varovasti kysyi : " Anteeksi mutta et ole kertonut nimeäsi, olisi mukavampaa keskustella, jos tietäisi keskustelukumppaninsa nimen" Nainen naurahti ja sanoi " Saatan minä sen sinulle kertoakin, jos lupaat ettet koskaan kirjoita sitä julkisiin riimutauluihin mihinkään." Ouvaka pyhästi lupasi, pitäen tapojensa mukaan sormiaan ristissä selkänsä takana ajatellen , etteihän sitä koskaan tietäisi, jos vaikka joutuisi sen nimen jollekin itseään suojellakseen, tai syyn omista tekosistaan toisen niskoille vierittämisen vuoksi paljastamaankin.

Ouvakan lupauksen saatuaan nainen kääntyi hiukan Ouvakaan päin ja ojensi suonikkaan ja syyläisen kätensä ja esittäytyi " Nimeni on Elviira Mauku-Öllölä, mukava tutustua". Ouvaka tarttui varovasti tarjottuun käteen ja sanoi: " Minun nimenihän sinä jo tiedätkin, mutta sanon sen varmuudeksi toiseen kertaan. Olen Gerdoniman ruhtinas ja valtias, virallisesti nimeni on Oudoista Valehtelijoista Kamalin, mutta minua saa kutsua tyhmän kansani antamalla lyhenteellä, Ouvaka." Parivaljakko kätteli toisiaan juhlallisesti ja matka jatkui, hajamielisesti Ouvaka silitteli rottansa karheaa turkkia sen maatessa taskussa sikiuudessa ja onnistui säikäyttämään sen hereille ja sai terävät hampaat sormeensa, karneasti ulvahtaen hän veti kätensä pois taskusta ja katseli järkyttyneenä verta vuotavaa sormeaan. Elviira Mauku-Öllölä pysäytti vankkurit , tarttui ouvakan sormeen ja totesi että, sormi tarvitsee nyt sammakon kudusta tehtyä salvaa ja lepakon siivistä tehdyn kääreen ja sen sanottuaan katosi penkomaan vankkurin takaosaa. Järkyttynyt Ouvaka voi pahoin ajatellessaan tulevaa hoitotoimenpidettä, mutta ei uskaltanut liikahtaa mihinkään. Elviira Mauku-Öllölä palasi takaisin kantaen hoitotarvikkeita, sipaisi runsaan kerroksen sammakon kutua vuotavlle haavalle ja näppärästi kietaisi lepakon siiven sen ympärille, silloin Ouvakan silmissä pimeni ja ja hän pyörtyä pöksähti niille sijoilleen. Luku 6. Ouvaka herää jyskyttävään päänsärkyyn, eikä hetkeen tiedä kuka on, missä on ja mitä tapahtuu ? Hänen sumea näkökenttensä tarkentuu hämärässä ja kehossaan hän tuntee vankkureiden jytkytyksen, hänen muistinsa palaa pätkittäin. Vilkaistu toisen käden sormeen joka on kääritty lepakonsiipeen, saa lievän pahoinvoinninaallon nostamaan päätään, mutta tarmokkaasti hän siirtää sen takaraivoonsa ja keskittyy huomioimaan ympäristöönsä.

Ouvakan rääsytistä kyhättyä maakuualustaa vastapäätä laverilla, istuu pitkä ja laiha takkuhiuksinen nainen, joka kiivaasti raapustelee ilkeä hymy kasvoillaan jotakin liitutauluun, jota pitää tiukasti käsissään, naisen toisella puolella laverilla on kummasti ääntelevä soikea esine, jossa kellonviisarin tapaiset osoittimet vinosti pyörivän kirjainten ja numeroiden päällä. Välillä nainen vilkaisee tuota soikeaa esinettä ja mutisee itsekseen jotakin joka kuulostaa täysin vieraalle kielelle, loitsujako miettii Ouvaka itsekseen? Naisen välittömässä läheisyydessä on iso pärekori, jossa istuu liki hiljaa kaksi lasta, isompi pitää pienempää sylissään ja laulaa tälle hiljaa jotakin rauhoittavaa. "Merkkillinen näky" ajattelee Ouvaka mutta, jokin laiassa pitkässä naisessa häntä silti kiehtoo, hän tuntee outoja tuntemuksia rinnassaan, eikä osaa niitä itselleen selittää, Ouvaka ei tiedä että, hän on juuri kokenut vaarallisen ja tuhoavan rakkauden tyrmäävän hurman. Varovasti Ouvaka kohooa rääsytien keskeltä istuma asentoon ja rykäisee kuuluvasti, herättääkseen naisen huomion. Nainen kohottaa katseensa ja katsoo Ouvakaa kysyvästi , kuopalle painuneilla silmillään. Sitten hän kysyy oudon kiehtovalla äänellään "Kuka sinä olet?" Ouvaka kiirehtii selittämään itsestään sen minkä katsoo tarpeelliseksi, tapojensa mukaan liioitellen ja kaunistellen omaa kertomustaan ja esittää naiselle saman vastakysymyksenä. nainen lopettaa liitutauluunsa kirjoittamisen , pistää soikean esineen pussiin ja ja siirtyy lähemmäs Ouvakaa nojautuen sulokkaasti eteenpäin laverillaan. Hän katselee hetken tutkivasti ja arvioivasti Ouvakaa ja sitten vienosti hymyillen puhkeaa puhumaan. Olen

Pamela Kasvilautta, mielen ja manausten mestari, nuo kaksi tuossa pärekorissa ovat jälkeläisiäni. Tämän sanottuaan hän katsahtaa kahta lasta pärekorissa ja sanoo hiljaa itsekseen: " Loput olen kadottanut, kadotanko nämäkin ?" ja pudistelee surullisesti päätään sen sanottuaan. Hetken syvän hiljaisuuden jälkeen Pamela Kasvilautta puhkeaa puhumaan nopeasti ja hengästyneesti Ouvakalle, tuijottaen tätä samalla kiinteästi silmiin niin että, Ouvakaa alkaa jälleen huimata, tällä kertaa tosin mielyttävällä tavalla, Ouvaka tietää että, hän on nyt mennyttä miestä piisaminperskarvoja muistuttavia rintakarvojaan myöden. Ouvaka on rakastunut ja se tietää sitä että, tästä lähin tuo nainen saa hänet tekemään hulluja asioita puolestaan ja muutenkin, uskomaan kaiken mitä kertoo ja taistelemaan henkeään uhmaten, tuon ihanan olennon puolesta. Pamelan kiivas puhe saapuu viimein Ouvakan tajuntaan ja hän tyrmistyneenä kuuntelee surullista tarinaa kiusaamisesta, jättämisestä, vainoamisesta ja kaikesta maailmankaikkeuden pahasta jota Pamela parka on yksinään joutunut kohtaamaan. Pamela kertoo soturista, miehestä joka on lapsen isä, joka toimi lakeja vastaan ja siksi joutui loppuiäkseen tyrmään, siten hylkäsi hänet ja otti itselleen uuden kiinnostuksen kohteen tyrmässä vierailleesta mustasta enkelistä. Pamela kertoo kuinka tuo petollinen musta enekeli oli toisen samanlaisen kanssa lumonnut tuon miehen ja lumouksen voimilla, kääntänyt häntä vastaan, vaikka hän oli lähettänyt erään tyrmän vartijan matkassa miehelle satoja riimutauluja ja tuhansia kirjekääröjä tuo lumottu mies oli hänet halunnut kieltää ja lopulta lumouksen voimasta mennyt niin pitkälle että, oli pyytänyt suuren neuvoston päätöksen ettei Pamela saa olla enää yhteydessä häneen. Tämä mursi Pamela Kasvilautan ihan lopullisesti, viisaasti Pamela jättää Ouvakalle kertomatta oman osuutensa kaikkiin tapahtumiin, mitä niillä nyt muka on väliä, hän kuitenkin on toiminut ihan hyvässä uskossa vaikkakin kierosti. Hetken katseltuaan tuon rujon miehen silmiin hän oli lukenut sieltä viestin, että on nyt kohdannut liittolaisen, miehen joka on selkeästi samaa maata hänen kanssaan. Ouvaka nielee kyynelitään ja sanoo: "Sinun tarinasi oli sydäntäraastava, vaikka en ole koskaan välittänyt siitä mitä muut joutuvat elämässään kohtaamaan , minulle kun näet on ainoa tärkeä tässä maailmassa ollut vain minä itse, nyt tunnen että, haluan auttaa sinua kaikin tavoin jos haluat?" Pamela hymyilee ja vastaa : "Ihanaa, kaltaistasi ihmistä olen aina etsinyt." Ouvaka hymyilee omahyväisesti , kehuu itseään hetken estottomasti ja vakuuttaa omaavansa niin paljon kykyjä ja voimia, tuntevansa niin tärkeitä tyyppejä että, hän voi nyt auttaa Pamela paran pois ahdingostaan. Ouvaka tiedustelee kuinka Pamela on eksynyt Elviira Mauku-Öllölän matkaan ? Pamela kertoo seikkaperäisesti lukeneensa yleiseltä ilmoitustaululta Elviira Mauku-Öllölän rienaavan kirjoituksen ja tajunnut löytäneensä liittolaisen, hän oli jättänyt samalle taululle viestin Elviira Mauku-Öllölälle ja pyytänyt ottamaan yhteyttä, sen tämä olikin tehnyt ja nyt he olivat ystäviä, hän kulki mukana matkassa, koska tuo vanhempi nainen oli osoittautunut rohkeaksi ja pelottomaksi puolustajaksi, joka mielellään käy taisteluun keinoja kaihtamatta, kaikkea vastaan vaikka asia ei mitenkään häneen edes liittyisi, se on kuulemma mukavaa kun pääsee oikein kiusaamaan tuntemattomia kertoi Pamela ystävästään Ouvakalle vienosti hymyillen. Ouvaka ymmärsi oikein hyvin , vihdoin hän elämässään oli löytänyt itselleen ystäviä jotka ajattelivat asioista kuten hän itsekin. Ikäänkuin sen voimasta että, kuultuaan oman nimensä, Elviira Mauku-Öllölä kurkisti vankkureiden kankaan raosta ja sanoi että; " Pian pysähdymme levähtämään , samalla otamme mukaamme vielä yhden toverin, hän odottaa meitä Mielsekaisten Majatalossa." Vankkurit kulkivat omaan rauhalliseen tahtiinsa keikkuen tietä pitkin ja sisällä vankkureissa, vallitsi syvä ja mietтелиäs hiljaisuus. Pian vankkurit pyshtyivät nytkähtäen ja he kuulivat kuinka Elviira Mauku-Öllölä tömähti alas maahan kuskinpukilta ja naksautteli kuuluvasti nikamiaan pitkän istumisen jäljiltä, huikkasi sitten toisille että, sopii kömpiä ulos vankkureista ollaan perillä.

Ouvaka ja Pamela Kasvilautta katsahivat toisiinsa hymyilleen. Sen jälkeen Pamela alkoi kömpiä ulos vankkureista samalla pitkää ruotoaan venytellen. "Entä nuo jälkeläisesi ? " kysyi Ouvaka. "mitä niistä?" sanoi Pamela ja kiirehti kohti majatalon ovea, jonka edessä notkui erittäin epämääräistä porukkaa. "Ei kai sitten mitään noista" ajatteli Ouvakakin ja jätti lapset keskenään vankkureihin, luomatta heihin katsettakaan saati nyt sitten ajatusta. Seurue raivasi tiensä sisään majatalon ovesta ja seisoivat hetken silmiään siristellen ovensuussa, majatalon hämärän valon tähden, kun silmä tottui hämäryyteen alkoi hahmottua paikan sekava olemus. Pöydät oli ripoteltu mielivaltaiseen järjestykseen pitkin suurta tilaa, pöydillä paloi kynttilöitä ja savuttavia öljylamppuja, tilan yhdessä nurkassa oli valtava avotakka joka puski silmiä kirvelevää savua sisätiloihin, pitkän baaritiskin toisella puolella seisoj varsinkin lihava nainen hiukset suloisessa sotkussa ja toisesessa päässä olevalla ilmeisesti keittiön ovella, päätelleen höyrystä ja rasvakatkusta joka avoimesta ovesta leijaili tilaan, seisoskeli sätkä hampaissaan erittäin likaiseen esiliinaan sonnustautunut vatsakas ja ruokoamattoman näköinen mies, jutelleen asiakkaille jotka kukin omalla tyyllillään notkuivat korkeilla baarijakkaroilla. Ouvaka pisti merkille portaat jotka eivät näyttäneet vievän mihinkään ja toisen tilan toisessa päässä jotka kulkivat oudosti kiemurrellen kattoon asti. Asiakaskunta oli melko erikoista, ja Ouvaka ajatteli että majatalolla oli varsinkin osuva nimi. "Mielensekaisten Majatalo" se kyltti näytti roikkuvan baaritiskin yläpuolella vinossa vain toisen kiinnitysketjun varassa. Elviira Mauku-Öllölä antoi katseensa kiertää tilassa ja lähti sitten kumarassa raahautumaan kohti tilan takaosaa, jossa yksin istua nyhötti epämääräisen oloinen hahmo, Ouvaka ja Pamela Kasvilautta seurasivat häntä. Kun seurue saavutti takinmaisena pöydän ääressä istuvan hahmon, Elviira Mauku-Öllölä rojahti raskaasti huokaisten tätä vastapäätä istumaan ja viittoj toisiakin painamaan ahterinsa tuoleille. Kun kaikki olivat istumassa loi tuo mieshahmo tukivan ja pistävän katseensa läsnäolijoihin ja sanoi narisevalla ja valittavalla äänellä : " Missä te oikein kuhnastelitte, luulin jo että, ette tulekaan?" Elviira Mauku-Öllölä loi närkästyneen katseen mieheen ja esitteli sitten kaikki toinen toisilleen. Saanko esitellä , hän sanoi Ouvakalle ja Pamelalle: " kaikkien aikojen pahin riimunarisija, kiihkomielinen Ripa Nilkku Ankka, kaikki nyökkäsit toisilleen pienesti, sitten Elviira Mauku-Öllölä esitteli Ouvakan ja Pamela Kasvilautan miehelle, jälleen käytiin pieni nyökkäily kierros. Seurue yhteisellä päätöksellä päätti aterioida, mutta ennen ruuan tilaamista Elviira Mauku-Öllölä loi kaikkiin julman katseen ja muistutti, ettei hänen seurassaan sitten syöty lihaa ei minkäänmoista. Ouvaka nielaisi kuuluvasti ja nieli pettymyksensä ja päätti että, heti kun tilaisuus tulee hän syö ainakin kilon rasvaista sisäelinmakkaraa kerralla ja yksin. Seurue tilasi ruuat, sai epämääräisen muhennoksen kulhoissa eteensä ja rupesti aterioimaan syvän hiljaisuuden vallassa, pian matka jatkuisi, mitä se toisi tälle seurueelle tiellensä..?? LUKU 7. Kun viimeksi tapasimme tarinamme sankarit, he olivat juuri istuutuneet syömään kasvismuhennosta majatalossa. Jokainen lusikoi omaa annostaa hiljaisuuden vallitessa, savuttavien kynttilöiden lepattaessa levottomasti, tuulen puhallellessa majatalon ikkunoiden ja seinien raoista hiukan hälventäen takan sisuksistaan tunkemaa kitkerää savua, joihin sianrasvasta tehdyt kynttilät antoivat oman osansa. Jokainen salaa syödessään vilkuili toisiaan alta kulmien ja kun sitten majatalon ovi äkisti tempaistiin kovaäänisesti auki ja sisään astui joukko tummanpuhuvia miehiä äänetönnä, se kiinnitti kaikkien paikallaolijoiden huomion, myös tarinamme seurueen. Kuin sähköiskun saaneena , sanomatta mitään Ripa Nilkku Ankka tempautui kun tuulen hänet matkaan lähettäneenä ensin ylös, kaataen noustessaan tuolinsa ja sitten vauhkona hetken ympärilleen pälyiltyään, hän ryntäsi läpi salin kuin mahan alus olisi ollut täynnään jalkoja ja katosi keittiön kautta pimeään yöhön. Ouvaka katseli hämmentyneenä ympärilleen ja ihmetteli, kuinka kuin veitsellä leikaten oli kaikinainen möly ja mökö tauonnut

salista ja jokainen paikalla olija, katseli ovelle silmiään räpyttämättä sanomatta sanakaan. Salissa ei kuulunut enää kun takkapuiden rätinä ja kolahtelu, kun ne palaessaan romahtelivat arinan pohjalle, pieni suhina kun palavien puiden lämpö kohosi pitkin rosoista hormia ja saavupiipun kautta pimeään yöhön. Keitä olivat nuo tummanpuhuvat miehet ja millä asialla ? Kaikkiällä ilmassa väreili jotakin, joka ennusteli vaaraa ja tuhoa. Piinaava hiljaisuus ja pahaa enteilevä ilmapiiri, loi ympärilleen oudon jännitteen joka piti jokaisen paikalla olijan tiukasti liimaantuneina istuimilleen tai niihin sijoilleen, jossa olivat olleet oven avautuessa. Majatalon isäntä oli ensimmäinen joka sai suunsa auki ja kysyi ääni väristen mitä muukalaiset hakivat ja voisiko hän olla jotenkin herroille avuksi ? Miehistä isoin käänsi jäänsinisen katseensa majatalon isäntään ja hänen jarrutavan siipirattaan kaltainen äänensä, kirskuen kaikui muutoin hiljaisessa tilassa. " Etsimme pihalla olevien vankkureiden omistajaa, sen jossa on niitä kissoja, tai oikeastaan etsimme niiden erästä matkustajaa, naista jolla on kaksi lasta mukanaan." Ouvaka suuntasi nopeasti hätäisesti etsivän katseensa matkakumppaneittensa suuntaan, havaitakseen olevansa pöydässä nyt täysin yksin, puoliksi syödyt muhennuskulhot olivat jääneet niille sijoilleen, kun niiden äärestä oli kiireesti poistuttu sillä välin, kun Ouvaka oli suu ammoltaan katsellut muukalaisia. Ouvaka katseli isoihin kouriinsa ja hänen pienet ja tehottomat aivonsa työskentelivät kuumeisesti. Kuinka päästä tästä tilanteesta nopeasti ja näkymättömästi eroon ? Mitä jos ne kysyvät häneltä jotakin ? Onko minut nähty niissä vankkureissa ? Tätä kaikkea aivot pyörittivät vinhaa vauhtia ympäri aivokuoren reunaa, löytämättä ratkaisua. Ouvaka nousi niin hiljaa kun pystyi seisomaan ja lähti kuin unessa kulkemaan kohti avointa ovea. Juuri kun hän kuvitteli selvinneensä ja oli puikahtamassa ovesta ulos, iso koura tarttui häntä toisesta hartiasta ja hänen korvaansa kajahti bassorummun kaltainen ääni. jossa oli käskevä ja vastaväitteitä sietämätön sävy. SEIS SIIHEN PAIKKAAN, tuo ääni jylisi suoraan hänen korvaansa, MIHIS SINÄ LUULET HIIPPAILEVASI ? Se jatkoi. Ouvaka tuns paniikin valtaavan kroppansa ja aina kun hän panikoi, häntä alkoi röyhtäsyttää. Ouvaka tuns, kuinka valtava happovirta syöksyi hänen vatsastaan kohti nielua ja kurkunpäättä, sitä ei voinut enää mitenkään estää, valtava röyhtäys syöksyi hänen suustaan kuin tykinlaukaus ja jatkui loputtoman pitkän ajan, kaikuen seinistä kun kaikuluolassa siellä kotipuolessa aikoinaan lapsena huudetun törkeydet, poukkoillen seinästä seinään ja moninkertaistuen matkalla. Lapsena se oli kovasti Ouvakaa naurattanut, tuntui silloin aina hetken sille, kuin mukana olisi ollut monta mukavaa ystävää, vaikka todellisuudessa ei ollutkaan ketään, mutta nyt ei tottavie naurattanut pätkääkään, Ouvakaa pelotti ja paljon. Kun se lopulta loppui muutama lähellä istuva majatalon asiakas hihitteli kämmeneensä, mutta vaikenivat nopeasti kun Ouvakan hartiaa edelleen puristavan ison kouran omistaja karjaisi, HILJAA !! Ouvakalle ei tullut edes mieleen sanoa mitään, hän ei uskaltanut hengittääkään kun pinnallisesti, ettei vaan kukaan miehistä hermostuisi hänelle. Ouvaka oli aina ollut paha suustaan, mutta muutoin tavattoman pehmeää tekoa, naisille hän uskalsi ärjähdellä, mutta muille miespuolisille ei olisi tullut mieleenkään sanoa pahaa sanaa, kuin korkeintaan riittävän välimatkan päästä. Ison kouran omistaja lähti säälimättä raahaamaan Ouvakaa ensin kohti oviaukkoa, siitä heikosti soihtujen valaisemalle pihalle, ja samaa kyytiä kaltereilla varustettuun pyörien päällä seisovaan koppiin. Ouvaka tuupattiin sisään ja ovi pamahti hänen jälkeensä kiinni, ja hän kuuli avaimen kääntyvän ovesta, pienen kilahduksen kun salpa laitettiin paikalleen ja sitten oli täysin hiljaista ja syvän hämärää. Äkisti Ouvaka havahtui takin taskussa tuntuvaan liikehdintään ja hän huokaisi pitkään ja onnellisena, nähdessään rotta Franin kurkistavan pelokkaasti taskun suulta. Sen mustat silmät kiilsivät heikossa valossa joka puikehti kaltereiden raosta ja sen pitkät viiksikarvat väpättivät, kun sen kuono nuuhki ilmaa. Ouvaka oli kaiken hässäkän keskellä unohtanut kokonaan Franin

hänen ainoa oikean läheisensä, muita läheisiä ei Ouvakalla ollut. Ouvaka silitteli sormellaan Franin päätä ja tunsu kuinka pyörillä kulkeva koppi nytkähti liikkeelle, epätasainen tie tuntui kopissa ikävänä pompahteluna ja jatkuvana tärinänä. Ouvaka yritti kuunnella mitä matalalla äänellä miehet ulkona keskustelivat keskenään, mihin häntä oltiin viemässä ja miksi ?? Hän ei saanut matalasta muminaa mitään selvää ja hän alistui kohtaloonsa, Frania silittellen hän tunsu kuinka isot kuumat kyynelvet vierivät hänen silmäkulmistaan alas poskelle ja kastelivat hänen paitansa kauluksen hitaasti mutta tasaisesti. Ouvaka tunsu olevansa yksin koko maailmassa, häntä pelotti eikä hän tiennyt mitä hänen varalleen oli ajateltu. Kauhukuvat kulkivat tiuhasti vaihtuvaa tahtia hänen mielessään. Mistään ajatuksesta ei saanut kiinni ja tuli outo irrallinen olo. Tähän oloon Ouvaka torkahti, hänen ei enää tuntenut tien epätasaisuuden aiheuttamaa tärinää ja pompahtelua hän liukui unen vapauttavaan syleilyyn ja oli hetken onnellinen ja vapaa. Juuri hetkeä aikaisemmin, ennen kun pyörillä kulkeva kalterikoppi pysähtyi, Ouvaka heräsi aamuauringon kutitellessa hänen suljettuja luomiaan. Hän avasi hitaasti silmänsä, räpytteli hetken eikä heti muistanut missä oli. Tuttu paniikki alkoi hiljalleen laskeutua hänen kehoonsa, mutta päättäväisesti tällä kertaa Ouvaka siirsi sen sivuun, nousi kankeasti ylös ottaen ikkunan kaltereista tukea ja vilkaisi valoisaan maisemaan joka avautui hänen eteensä. Hän ei tiennyt missä oltiin, kauempana hän näki isot kaupungin portit, mutta mitään käsitystä mikä kaupunki olisi kyseessä, hänellä ei ollut. Juuri sillä hetkellä äkisti ja töksähtäen pysähtyi kalterikoppi ja äkkipysäyksen voimasta Ouvaka tuiskahti takamukselleen likaiselle lattialle ja hän kirosi kohtaloaan raskaasti. Tuiskahduksen seurauksena hän tuli tahattomasti satuttaneeksi Frania, joka oli sikiuudessa taskussa ja sai vatsaansa ikävän puraisun Franilta, joka säikähti äkillistä kipua. Rotta kurkisti taskun suulta ja mulkaisi isäntäänsä pahasti, juuri kun Ouvakan oli tarkoitus aloittaa lepyttely rituaalit rotalle, kuului oven takaa kilahdus ja sitten ison rauta-avaimen kirsunta kun se kääntyi oven lukossa ja ovi lennähti auki. Sisään tulviva kirkas valo sai Ouvakan itkusta turvonnetut ja arat silmät särkemään, ikävä jomotus levisi silmistä ohimolle ja siitä koko päähän. Ouvaka parahti tuskasta ja hänet revittiin ulos kopista kovin ottein niin rajuihin, että hän kaatui suoran naamalleen kuivaan hiekkaiseen ja pölyävään maahan. Maatessaan maassa suullaan ja niellen hiekkaa ja pölyä, hän kuuli kuinka moniääninen mies joukko aloitti kuuluvan ja ivaavan naurunsa, he pilkkasivat Ouvakaa avoimesti monin eri sanoin ja lopulta joku heistä repäisi Ouvakan pystyyn ja käski hänen lopettaa naurettava itkunsa. Sillä jouduttuaan miesjoukon ivaamaksi Ouvaka aloitti itkun hän itki niin vuolaasti, että kyynelvet tekivät selkeät norot hänen hiekan ja pölyn tummentamiin poskiinsa. Hän ei ollut koskaan pelännyt näin paljon eläessään, mikä hänen kohtalonsa mahtaa olla, keitä ovat nämä tummanpuhuvat miehet ja mikä tarkoitus tällä kaikella oli ? Kun Ouvaka oli aikansa itkenyt ja sai enää aikaiseksi katkonaista nyyhettä, joku heitti hänelle kirjavan ison nenäliinan ja hän kuuli käärmeeen sihinän kaltaista puhetta jostakin sivultaan. "Siihvooa naamasi itkupilli, sinua odotetaan" Ouvaka pyyhki likaista naamaansa ja katseli hätäntyneenä miesjoukkoa joka oli ympäröinyt hänet, häneen käsiinsä lyötiin raudat, joista lähti pitkä ketju, hänet tönäistiin liikkeelle ja käskettiin nostella jalkojaan rivakkaan tahtiin. Ouvaka marssi ketjun päässä kuin koira puolijuoksua, miesten perässä kohti kaupungin porttia. Portille saavuttaessa portin pielen pienestä vartiokopista tuli esiin karpän näköinen mies, kuvataulu kainalossaan. Yksi miehistä tervehti häntä sanoen ; " Terveeksi Arox Salovax, tuomme vankia avaa kulkuportti" Karpän kaltainen ja kirjaviin housuihin ja epä määräisen vihreään takkiin pukeutunut Arox Salovax, puikkelehti käyntiportille, otti taskustaan avainnippun ja valkoi hartaasti ilman kiirettä oikeaa avainta, lopulta saatuaan portin auki, hän astui sivuun ja tuijotti häpeämättömän uteliaasti Ouvakaa, kun Ouvaka sitten sivuutti Arox Salovaxin tuo karpän oloinen mies nopeasti kuiskasi

Ouvakalle ; " Rohkeutta toveri, teen sinun kohtalostasi riimukirjoituksen kaikkien emojen ja paappojen riimutaululle, lupaan kuvan ja kirjoituksen myös MITÄ VATTUA riimutauluun. "

Ouvaka vilkaisi hämentyneenä tuota karpän oloista miestä ja ihmetteli, mistä tämä oikein puhui. Hänet vedettiin sukkelasti läpi portin kaupungin puolelle ja käyntiportti pamahti kiinni heidän jälkeensä niin, että tanner tömähti. Loputtomalta tuntuva ajan ja kävelyn jälkeen, vankiaan mukana raahaava mies seurue, saapui isolle tammiovelle joka oli korkea ja sitä koristi taidokkaasti kullanvärillä maalattu kuvio. Kuviossa oli mies miekan kanssa joka sojotti kohti hirmuista louhikärmestä, alla oli punaisella värillä kirjoitettu teksti : **KAIKKIEN VÄÄRYYKSIEN JA SKOIJAUS YRITYSTEN VIRASTO/ ISTUNTOSALIT/ LOPULLINEN TYRMÄ** . Yksi miehistä koputti oveen ja pian oven yläosassa oleva pieni luukku avautui ja siitä kurkisti pari kirkkaan sinisiä silmiä ja kuului vingahteleva hiukan honottava ääni, joka kysyi mitä haluttiin ? Kerrottiin, että tuodaan vankia kuulusteluun ja alkoi kuulua useiden salpojen paukahtelu kun niitä sisäpuolella yksi kerrallaan alettiin avata. Iso tammiovi avautui hitaasti narahdellen ja Ouvaka näki kauniin safiirin vihreän värisen kivilattian ja seinät käsittävän, valtavan aulatilaa, josta avautui silmien eteen näkymä lukemattomasta määrästä erivärisiä ovia, jotka kaikki olivat suljettuja. Viileä aula taittoi kummallisesti valoa, vaikka siellä ei ollut ikkunoita eikä näkyviä valonlähteitä ja sen viileä vihreys rauhoitti Ouvakan kireitä hermoja välittömästi. Hänet ohjattiin istumaan puiselle penkille kahden oven väliin ja käskettiin odottaa ääneti, kunnes hänet haetaan. Miehet poistuivat ja Ouvaka jäi kahden aulan vahdin kanssa, joka katseli häntä pitkin erittäin pitkää nenäänsä ja tuhahteli. Pian myrkynvihreä ovi avautui ja Ouvaka nykäistiin jaloilleen ketjusta ja ovesta sisään, joka sulkeutui pehmeästi tussahtaen hänen jälkeensä. Ouvakan silmien eteen avautui näky, jota hän ei ennen ollut nähnyt. Ilmassa väreili outo suloinen sointu, ja hohtava valo kävi silmiin, valo tuli niistä jotka istuivat puolipyöreän pöydän takana. Ääni kuin hopeinen kello olisi soinnut, tuon yhden keskellä istuvan olennon puhuessa, kun hän kysyi, oliko hän Ouvaka, tunsiko hän Pamela Kasvilautan ja mitä voisi kertoa matkasta vankkureissa, joissa oli kohdannut Pamelan, mitä oli puhuttu ja oliko suunniteltu jotakin ? Ouvaka kertoi Pamela Kasvilautan olevan ihmeellisen kaunis ja hyvä nainen, kaikin tavoin Ouvaka puolusti Pamela ja kertoili mitä sylki hänelle suuhun toi, oikeasti mitään mistään tietämättä. Ouvaka suorastaan lumoutui omasta äänestään ja huomasi vuodattavansa ihastuksensa puolesta kaiken sen tuskan, minkä Pamela hänelle oli vankkureissa kertonut nyt kuultavaksi. Valo olennot olivat pitkään hiljaa ja sitten mitään sanomatta heistä keskimäinen, se joka oli ainut joka oli aiemmin puhunut, viittasi vartijaa viemään Ouvakan pois. Ouvaka vietiin alas kellariin, hänen takkiinsa ommeltiin outo välkehtivä nappi, hänet työnnettiin ulos kellarin ovesta takapihalle ja kerrottiin, että kaupungin portin ulkopuolelle olisi mentävä, mutta nappi estää liikkumisen sen pidemmälle. Ovi pamautettiin Ouvakan nenän edestä kiinni ja niin hän jäi siihen seisomaan, kädet masentuneesti kylkiä pitkin roikkuen, eikä hän yhtään tiennyt, mitä olisi pitänyt nyt tehdä ja mihin suuntaan lähteä ? Jatkuu.....